

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 9985/22
Дана 24.06.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Весне Чогурић и Маје Панић, чланова већа, са судским саветником Михаилом Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., поднетој против туженог органа Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, Београд, Булевар краља Александра бр. 15, ради поништаја решења број 071-01-3899/2020-03 од 28.01.2022. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 24.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Прекршајног суда у Београду број СУ П 17а 142/2020-1 од 04.11.2020. године, којим је одбијен захтев тужиоца за слободан приступ информацијама од јавног значаја од 02.11.2020. године, којим је тражио да му се достави информација – шта све представља нужни податак о предмету, јер тражена информација не представља информацију од јавног значаја у смислу одредбе члана 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС”, број 120/04...36/10).

Тужбом поднетом Управном суду, препорученом пошљком, преко поште дана 02.03.2022. године тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Позивајући се на одредбу члана 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, навео је да је неспорна чињеница да орган власти располаже траженом информацијом, а која је настала у раду и у вези са радом органа, из разлога јер је орган власти дана 11.03.2020. године донео обавештење, а са којим је тражена информација уско повезана. Указао је да се у конкретном случају не тражи објашњење у вези са применом конкретног прописа поступања судског особља са странкама, већ да је један од послова органа који је предвиђен актом и обавештење

странака о стању предмета у писарници на основу података из уписника и списка, а како се ти подаци налазе на носачу који је у поседу органа, и то у виду електронске базе података, то је неспорно да тражена информација представља информацију од јавног значаја. Истакао је да орган није навео зашто је тражње конкретне информације неразумно, а уколико је тражена информација била неразумна, то је орган био дужан да поучи подносиоца како да отклони недостатке. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, који је примљен у Управном суду дана 20.06.2022. године, оспорио све наводе изнете у тужби из разлога наведених у образложењу утуженог решења. Предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и исправа садржаних у списима предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из исправа садржаних у спису предмета ове управне ствари и образложења тужбом оспореног решења, произлази да је тужилац дана 02.11.2020. године, поднео Прекршајном суду у Београду захтев за слободан приступ информацијама од јавног значаја, којим је тражио да му се достави информација – шта све представља нужни податак о предмету, а који захтев је ожалбеним решењем одбијен јер тражена информација, по налажењу првостепеног органа, не представља информацију од јавног значаја у смислу одредбе члана 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС”, број 120/04...36/10). Тужени орган је у поступку по жалби нашао да је ожалбено решење правилно и на закону засновано, јер се у конкретном случају не ради о информацијама од јавног значаја у смислу одредбе члана 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, које би могле бити садржане у одређеним документима Прекршајног суда у Београду, као органа власти, већ о тражењу појашњења значења одређене одредбе Судског пословника (члан 97.), у вези са којом је издато обавештење Прекршајног суда у Београду од 11.03.2020. године, то јест ради се о тражењу одговора на постављена питања која су у вези са истакнутим обавештењем, односно са интерпретацијом наведеног члана Судског пословника. Тужени је указао да Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја, није прописана обавеза органа власти на давање одговора на постављена питања, објашњења, образложења, коментара и слично, уколико нису садржани у неком од докумената у његовом поседу, а у конкретном случају се захтева давање објашњења у вези са применом конкретног прописа, приликом поступања судског особља са странкама, што би подразумевало сачињавање новог документа. На основу изложеног, а на основу члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, одлучено је као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 2. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Службени гласник РС”, број 120/04...36/10), прописано је да информација од јавног значаја, у смислу овог закона, јесте информација којом располаже орган јавне власти, настала у раду или у вези са радом органа јавне власти, садржана у

одређеном документу, а односи се на све оно о чему јавност има оправдан интерес да зна. Да би се нека информација сматрала информацијом од јавног значаја није битно да ли је извор информације орган јавне власти или које друго лице, није битан носач информација (папир, трака, филм, електронски медији и сл.) на коме се налази документ који садржи информацију, датум настанка информације, начин сазнавања информације, нити су битна друга слична својства информације (став 2.).

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што, и по налажењу суда, предмет захтева тужиоца од 02.11.2020. године да му се достави информација – шта све представља нужни податак о предмету, није, у смислу напред цитиране одредбе закона, информација од јавног значаја која би могла бити садржане у одређеним документима Прекршајног суда у Београду, као органа власти, већ је истим тражено тумачење, односно појашњење, одредбе члана 97. Судског пословника, у вези са којом је издато обавештење Прекршајног суда у Београду од 11.03.2020. године.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, али налази да су исти неосновани и, као такви, без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово из разлога што Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, гарантује сваком право на слободан приступ информацијама од јавног значаја, али само оним које су садржане у документима у поседу органа јавне власти, настале у њиховом раду или у вези са њиховим радом, а за које јавност има оправдани интерес да зна, што у конкретној ситуацији није био случај. Дакле, орган јавне власти, сагласно наведеном закону, омогућава тражиоцу информације увид у документ који садржи информацију од јавног значаја, а како, у конкретном случају, тражилац информације, није тражио информацију од јавног значаја, која би могла бити садржана у одређеном документу Прекршајног суда у Београду, као органа јавне власти, већ је тражио појашњење значења одређене одредбе Судског пословника (члан 97.), у вези са којом је издато обавештење наведеног суда, тј. како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу оспореног решења, тражен је одговор на постаљено питање, које је везано са издатим обавештењем, односно са интерпретацијом наведеног члана Судског пословника. Тражена информација не спада у домен напред наведеног, нити у домен ставова и мишљења у вези примене закона, које органи јавне власти дају било на захтев неког лица или се изражавају кроз донете појединачне одлуке да би представљали важну информацију за коју постоји интерес јавности и разлог обавезе чињења доступним свима и без изричитог захтева. Орган јавне власти неће тражиоцу информације омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, ако тражење информације, није засновано на законском основу, тј. ако, како је то и напред наведено, информација није садржана у документима у поседу органа јавне власти, настале у њиховом раду или у вези са њиховим радом, па како тражена информација у смислу напред цитиране одредбе наведеног закона, нема статус информације од јавног значаја, одлука туженог органа је правилна и на закону заснована.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.06.2022. године, 20 У 9985/22

Записничар
Михаил Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JX